

være beredt paa itide at tage mit Parti og stille mig saaledes, som jeg kunde vedblive at stille mig til det Sidste.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg skal bede om Tillæbelse til allerede nu at imødegaae nogle af de Indvendinger, som navnlig idag ere reiste deels mod Lovforslaget, deels mod mit Foredrag fra forrige Møde, og jeg skal særlig ved henvende min Opmærksomhed paa det vægtige Foredrag, som vi hørte af den ærede første Landstingsmand for første Kreds (Madsvig). Jeg holder af at nævne dette „Første“ to Gange, thi der er endnu et tredje Første, idet han er af dem, ved hvem jeg sætter et Cettaal i min Høilagtelse og Erhøidighed. Naar imidlertid den ærede Rigsbogsmand strax fra Begyndelsen af, mit Foredrag angaaende, bemærkede, at jeg havde indladt mig paa en Høben Enkeltheder, som ikke fremmede Sagen, saa tør jeg ogsaa bede om Tillæbelse til at bemærke, at jeg forstaaer ikke Andet, end at jeg er kaldet til at svare idetmindste paa en Deel af de Enkeltheder, som af ærede Medlemmer bringes ind imod Forslaget, for at det ikke skal faae Skin af, at jeg erkjender Ghyldigheden og Berettigelsen af, hvad der saaledes er sagt. For saadanne Enkeltheder, som Striden om Ørenen, svarer altsaa ikke jeg. Der blev anført og der blev gjort Forsøg paa at bevise, at der ingen organisk Forbindelse vilde blive mellem disse Valgmenigheder og Folketirken; og det blev forsøgt først med et uheldigt Billede og saa med et andet, hvor der virkelig er organisk Sammenhæng: hos „Kjæben“ vel egentlig ikke, men derimod nok hos Træet. Og jeg paaviste da, at ligesom Green og Noist af Træet saaledes agte disse Valgmenigheder organisk at vove ud af Folketirken. — Naar derefter det meget ærede Medlem, og det da temmelig som en Hovedsag, kom ind paa, at det egentlig og nærmest var Ryslinge-Menigheden, ja den vel egentlig alene, som denne Sag angik og vedkom, og ikke vilde erkjende, hvad jeg havde

paaberaabt mig om Betydningen af de 97 Stemmer, som, idet de mødte sig en almindelig Lov desangaaende, dog alligevel forlangte Ryslinge-Menigheden anerkjendt: skal jeg dog bede om Tillæbelse til i alt Fald at udtale min Overbeviisning om, hvad jeg ogsaa synes at kunne mærke var Overbeviisningen hos den ærede 4de Landstingsmand for 6te Kreds (Sehested-Suel), at, naar man gaaer ind paa at anerkjende den nævnte Menighed ved Lov, saa gaaer man ind paa at indrømme et Princip i den Henseende. Og jeg kan ikke høre mig for, hvad der blev anført om, at en saadan Indrømmelse ikke billigede et vist Princip, fordi man her kun havde at gjøre med et ganske enkelt og særligt fremkaldt Tilfælde. Thi dersom der var Noget, som kunde foranleilige Lovgivningsmagten til i dette enkelte og særlige Tilfælde ikke at give efter, var det vel ret egentlig det, som af den ærede Taler, der sidst havde Ordet, igjen er blevet betonet, at netop denne første „Frimenighed“, som jeg just ønsker at gjøre til Valgmenighed, tog sig selv Ret til at bestaae og gjorde Paastand paa at være Led af Folketirken, uden at ville erkjende, at naar den brød med nogle af de hidtil gjældende Regler i den, trængte den først til Aerkjendelse. Jeg seer derfor ikke, at det gik an administrativt at anerkjende den, medmindre man vilde give ligesom et Bink om, at, naar Collision opstaaer, og naar saa en Kreds staaer fast paa: „Med Undtagelse af visse af Ederes Regler vilde vi høre til Folketirken“, saa svarer Folketirken: „Velan! med Undtagelse af de Regler lade vi Eder gjælde!“ Og ligesom det ikke gik an administrativt at anerkjende den, ligesaa lidt, saavidt jeg seer, ved Lov for den Menighed alene, at give et saadant Bink eller en saadan Anviisning, der nok vil blive forstaaet — jeg troer at kjende Udstilligt til Stemningen rundt om i Landet — eller — ligesom man vil tage det — blive misforstaaet paa flere Steder og medføre, at man ogsaa der forsøgte, om det virkelig gik an, med ifkun nogen, som man meente, kristelig Berettigelse og